

Cajsa Wingqvist

SOMMAREN MED

DIM

Cajsa Wingvist

SOMMAREN MED

DIM

Cajsa Winqvist

Sommaren med Pim

Saga

Sommaren med Pim

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2003, 2018 Cajsa Winqvist och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711821824

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

1

”Och vad är du för en liten gammal tant?” sa My och synade kavat den ”gamla tanten” på högst femtio år.

”Så säger man inte!” skällde Pim och log ursäktande åt kvinnan på bussen. ”Hon är inte alls gammal.”

”Det är hon ju”, stod My på sig utan att förstå det pinsamma i kommentaren.

Treåringen ansåg att alla kvinnor som var äldre än mamma var gamla tanter. Kvinnan på sätet framför tycktes mest road av den framfusiga ungen. Ingen kunde bli arg på någon som var så söt. My var den av syskonen som mest liknade mamma med sitt chokladbruna hår och gröna ögon som vaket observerade omvärlden. Pim var hennes idol som hon försökte efterlikna i allt. Om Pim satt med benen i kors skulle My också göra det, trots att hon knappt nådde nedanför sätet.

Pim älskade sin bångstyriga syster, även om hon ibland kände för att lämna in henne på Myrorna. Det var påfrestande ibland att få sitt smink utspillt, cd-skivorna nerkladdade med klister och bästa partytröjan förvandlad till Barbie-täcke.

”Om du inte är snäll får du inte rida Apollon”, viskade hon och My uppförde sig motvilligt.

Sedan en månad tillbaka hade hon tjatat om att få följa med till stallet och Pim hade till sist lovat att ta henne med första dagen på sommarlovet. Nu hade det gått nästan två veckor sen skolavslutningen och Pim hade dåligt samvete för att hon inte hållit sitt löfte. Men hon hade verkligen hysteriskt mycket att göra. Förutom att hinna med Apollon

och sin egen ridning var hon fortfarande hästskötare till Kullmangårdens stolthet, Kia Kolbe. Efter Kias seger i Young Rider-SM i maj hade ekipaget blivit inbjudet till de internationella tävlingarna i Falsterbo! Kia Kolbe och Remona skulle därmed tampas om rosetterna med världsnamn som Malin Baryard, Rodrigo Pessoa och Ludger Beerbaum. Pim var om möjligt ännu mer exalterad inför tävlingarna i juli än vad Kia var, men så var det också första gången hon skulle besöka Falsterbo Horse Show och få se alla de stjärnor som hon förut bara läst om eller sett på tv.

Hur Pim än bar sig åt kunde hon inte få timmarna att räcka till både skolan och stallet. För första gången hade hon fått underkänt på matteprovet, ett prov som hon borde ha klarat enkelt. Åttan hade överhuvudtaget varit en märklig klass. Bara det att hon hade gått höstterminen i Skåne och vårterminen i Stockholm hade gjort att året flutit förbi i rasande fart.

Det kändes som om hon hoppade direkt från sjuan till att börja nian till hösten. Nian ... När man gick i nian var man femton och nästan vuxen. Pim kände sig inte alls vuxen, tvärtom var det som att hon blev yngre och yngre ju äldre hon blev. Hur konstigt det än lät var det precis så det kändes. Hon tyckte plötsligt inte att det var så länge sedan som hon började på sin första ridlektion som åttaåring.

Hur länge var det okej att känna sig som ett barn utan att kallas barnslig? I dag hade hon en egen häst, pojkvän, och började, efter vad som kändes som en evig väntan, äntligen få bröst som syntes utanpå kläderna. Men även om kroppen gjorde framsteg hängde hjärnan inte riktigt med. Plötsligt fanns det osynliga regler för vad som var rätt och fel, ingen visste vem som upprättade dessa regler, men alla följde dem ändå. Man visste inte vad som var fel förrän det var för sent. Som när Pim råkade säga att hon tyckte att

Harry Potter-filmen var bra. Det var tydligen mesigt, fast hon visste massor av vuxna som hade sett den.

”Strunta i vad som är rätt och var bara dig själv”, brukade mamma säga.

Lätt för henne att säga. Pim betvivlade att mamma någonsin hade varit tonåring.

När Pim och My kom in i stallet var Pims nya boxgranne, Nike, nyss hemkommen från en ponnytävling.

Nike var en schysst tjej i Pims ålder. Nike ägde en welshponny med det vackra namnet Opus Levi, fast Pims pojkvän Hampus sa Levi's.

”Tillsammans blir ekipaget en levande kläd- och skoreklam”, brukade han retas.

Det hjälpte inte att Pim gång på gång förklarade att Nike inte uttalades som skomärket, utan precis som det stavades och att det faktiskt var namnet på segerns gudinna. Det var för krångligt för Hampus att förstå och istället kallade han Nike kort och gott för Sulan.

”Hur gick det?” frågade Pim och klappade Levi som just höll på att avflätas.

Nike skakade på huvudet och kastade ner gummisnoddarna i spannen.

”Vi kom sexa i L:Cn och vägrade ut oss på ett plankhinder i L:B”, svarade hon, lagom nöjd med sin dag. ”Helt otroligt! Levi hoppar murar men gillar inte plank. Ett helt vanligt rödvitt plank som dessutom stod på en raksträcka.”

”Men en placering i L:Cn var väl inte dåligt?” försökte Pim.

”Vi har varit uppklassade ur L:C förut”, sa Nike. ”Vi ska komma bättre än sexa, det här var ingen bra start på utesåsongen.”

Hon lät hård på rösten, men Pim hade lärt sig att hon inte var riktigt så arg som hon verkade. Nikes pappa var spanjor och hennes sydländska humör och yviga gester fanns i blodet. Hon pratade mycket fort, som om hon trodde att det fanns en tidsmarginal för hur många ord man fick säga i minuten. Nike upptäckte My som blygt stod och höll Pim i handen.

”Har du lillasyrren med dig i dag?” sa hon något mjukare. ”Vad gullig hon är.”

Pim strök My över håret för att visa att varken Nike eller Levi var farliga.

”Ja, hon ska få rida Apollon”, svarade hon. ”Har du sett Hampus förresten?”

”Tja, han sitter väl i fikarummet och väntar på dig som vanligt”, sa Nike och visade tydligt att hon inte var särskilt intresserad av var Hampus höll hus.

Hon tyckte inte om Hampus. Och det värsta var att det gjorde inte Pim heller. Jo, det är klart att hon tyckte om honom. Men hon visste inte om hon var kär i honom längre. De hade bara varit tillsammans i sex veckor och hon irriterade sig redan på att han alltid skulle hänga efter henne. I början hade hon tyckt att det var roligt att ha en kille som red, till skillnad mot hennes förra pojkvän Tobias som ofta hade bråkat om att hon varit för mycket i stallet. Men Pim tyckte att hon träffade Hampus hela tiden. Hon hann aldrig hinna längta efter honom förrän det var dags att ses igen. Fast hon hade gått i samma klass som Tobias och aldrig störts över det. Det måste betyda att hon inte var lika kär i Hampus som hon varit i Tobias. Eller kanske ännu värre, inte kär alls!

”Jag måste rykta Apollon”, sa hon och försökte att skaka av sig tankarna. ”Om du ser Hampus kan du ju säga att jag är här.”

”Du kan säga det själv, han är på väg hit.”

Nike pekade mot gången.

Pim som stod med ryggen åt gången vände sig hastigt om. Hampus kom gående med Gabys hund Floppy i släptåg. Gaby, eller Gabriella som hon egentligen hette, var stallchef på Kullmangården. En uppgift som hon tog på blodigaste allvar, trots att alla hästägare skötte sig utmärkt själva och ingen såg ett större behov av en stallchef. Gaby var dessutom utbildad ridande polis.

Pim önskade att Gaby hade fortsatt på den banan, istället för att praktisera sina polisdrömmar i stallet. Hon älskade ordning och blev upprörd över minsta tecken på slarv. Likt en instängd fluga mot en fönsterruta brukade hon spatsera rastlöst runt i stallet på jakt efter brister. Med en sådan matte var Floppy naturligtvis en ovanligt väluppfostrad hund. Om han hade kunnat hade han säkert plockat upp bajset efter sig själv och lagt i påsen.

"Hej!" sa Hampus och pussade Pim. "Var har du varit? Susie och jag har väntat på dig hela dagen."

"Hela dagen?" sa Pim förvånad. "Klockan är ju bara tio."

Hampus såg en smula avslöjad ut. Faktum var att han bara väntat på henne en timme. Men det hade känts som en hel dag.

"Hej, Mysan!" Han rufsade My i håret. "Är du här i stallet?"

Treåringen tyckte att det var en dum fråga, det såg han väl att hon var. Hon tyckte att taxen var roligare och satte sig ner på huk och klappade Floppy utan att svara.

"Ska vi rida tillsammans?" frågade Hampus och tog Pims hand.

"My ska rida Apollon", sa Pim. "Jag hinner nog bara rida ett tag."

"Då tittar jag på när My rider", avgjorde Hampus. "Vad snäll du är som tar med henne."

Han borrade in nästippen i Pims nacke precis där skinnet var som mjukast. Pims hud var len och gyllenbrun fastän sommaren knappt ens hade börjat. Hampus tyckte om att Pim inte var lika fåfäng och tramsig som andra tjejer. Hon var som en flickvän och kompis på samma gång. My tyckte inte om när Hampus kelade med Pim. Pim var hennes storsyster och i dag var det faktiskt deras dag tillsammans.

"Ska vi jida eller?" frågade My otåligt och drog Pim i armen.

Pim var bara glad åt att bli avbruten. Hon kände sig hemsk. Hampus var hur gullig som helst och det enda hon kunde tänka på var att han skulle sluta nosa henne i nacken!

Jag borde gå i terapi, tänkte hon arg på sig själv. Jag har världens snällaste pojkvän och är ändå inte nöjd.

För att inte såra Hampus kramade hon hans hand och sa vänligt:

"Det är kul om du tittar på, men annars kan du ju rida med Susie."

Susie var en tjej i stallet som var kär i Hampus i smyg. Det var synd, tyckte Pim, för det gjorde det svårt för henne och Susie att vara vänner. Susie var dubbelt avundsjuk på henne, dels för att hon var tillsammans med Hampus, dels för att hon var Kia Kolbes hästskötare.

"Nej, jag vill vara med dig", sa Hampus bestämt. "Gå och sadla Apollon, jag väntar på er."

Pim nickade och gick med My till sadelkammaren för att hämta sin rykthink. Hon förstod inte varför hon kände sig så instängd. Hampus påminde ibland om Gaby, fast han var Pim-chef istället för stallchef. Hon borde vara smickrad och stolt över att han visade sin kärlek, men det gav henne bara dåligt samvete.

Pim lät My rida i ridhuset eftersom Kia körde markarbete med Remona i paddocken. Det var något oförklarligt tyst med ridhus på sommaren. Inte bara för att de flesta föredrog att rida utomhus utan för att luften stod fullkomligt stilla. Solen silade in genom fönstren och avslöjade miljontals små dammkorn som svävade en meter över markytan. Den råfuktiga kyla som brukade infinna sig på vintern förbyttes under sommaren till ett kvalmigt utrymme där luften kändes torr som sågspån i halsen.

Lukten av ammoniak var också starkare under årets varma månader trots Kullmangårdens fashionabla ventilationssystem. Men mest påtaglig var den mäktiga tystnaden som endast avbröts av hovtramp och av en och annan valacks monotona "kluckande".

Susie gjorde Hampus sällskap i mitten av manegen medan Pim ledde runt My på en morgontrött Apollon. Valacken hade hellre velat vara kvar i hagen än att lunka runt med en liten unge på ryggen. Om det inte vore för de sparkande benen som kittlade honom i sidan, hade ponnyn trott att han skrittade omkring med en sadel. Ryttaren var nära nog tyngdlös.

"Hoppla! Hoppla!" kvittrade My och flaxade med tyglarna.

"Dra honom inte i munnen", sa Pim. "Det gör lika ont på Apollon som när någon drar dig i håret."

Det sista var inte helt sant, men det fick åtminstone My att hålla händerna stilla. Pim kikade på Susie som just hämtat varsin kon till henne och Hampus att sitta på. Med sitt rödlätta hår och ljusblå ögon var Susie naturligt vacker utan att veta om det. När Pim såg henne sitta där med Hampus tyckte hon det var konstigt att det inte blivit de två istället. Något som verkligen inte var normalt för en flickvän att tänka. När Nettan med sina stora bröst hade visat sig intresserad av Tobias hade Pim blivit tokig. Hon

vände upp mot mitten precis lagom för att höra Susie fråga Hampus:

"Ska du åka med Pim till Falsterbo?"

"Nej", svarade Hampus. "Jag ska tävla Bowie i Katrineholm den helgen."

"Då kanske jag kan följa med och vara din hästskötare på tävlingen?"

Även om Susie ansträngde sig för att det skulle låta som en fråga kompisar emellan, kunde både Pim och Hampus höra hur hoppfull hon lät.

"Ja", sa Hampus med en axelryckning. "Det kan kanske vara bra."

Susie sken upp som om någon just sagt att hon vunnit en miljon. Det var högsta vinsten för henne att veta att hon skulle få spendera en hel helg ensam med Hampus. Hampus kastade ett öga på Pim för att kolla vad hon tyckte. Men Pim verkade inte reagera. Detta tog Hampus som ett tecken på att hon litade på honom. Därför bestämde han sig för att han också skulle lita på henne, trots att han inte gillade tanken på att hon åkte iväg. Vem visste vilka snygga killar det kunde finnas på en tävlingsplats med över fyrtiotusen besökare?

"Hur länge ska hon vara borta?" hörde Pim Susie fråga.

"Nio dagar", svarade Hampus trumpet. "Nio och en halv, rättare sagt."

Kia Kolbe tycktes inte klara sig en enda dag utan Pim, vilket retade honom. Pim var alldeles för snäll och ställde alltid upp när Kia behövde henne, även om det innebar att stanna i stallet till nio-tio på kvällen. Hampus hade själv varit hästskötare till Kia och visste vilken slavdrivare hon kunde vara.

"Ger man henne lillfingret tar hon hela armen", sa han frånvarande för sig själv.

Han menade självklart Kia Kolbe, men Susie trodde överraskat att han talade om Pim. Det var första gången hon hört honom säga något negativt om henne.

"Du kanske ska säga att du tycker att hon bestämmer för mycket", sa Susie som insåg att det här var ett tillfälle som hon inte fick gå miste om.

"Äh, jag bryr mig inte längre", sa Hampus som fortfarande pratade om Kia. "Hon är som hon är, jag tycker att hon är ganska divig."

Nu blev Susie verkligen förvånad. Betydde detta att det äntligen var en fnurra på tråden mellan honom och Pim? Kanske var Hampus på väg att göra slut, och i så fall hade han dolt det väl.

"Jag tycker också att hon kan vara divig", erkände Susie. "Det är som om hon alltid tycker att hon är bättre än alla andra."

"Ja, precis!" höll Hampus med. "Hon tror hon äger Kullmangården och att alla är här för att serva henne."

Den sista kommentaren tyckte till och med Susie var lite väl hård. Riktigt så divig tyckte hon inte att Pim var. Men kör till, hon var inte sen att hålla med.

"Hon tror nog att hon är väldigt snygg, men egentligen ser hon ut som vem som helst", tillade Susie förtroligt. "Jag tycker inte alls att hon ser ut som Malin Baryard till exempel."

Hampus fattade ingenting. Kia Kolbe var ju mörkhårig och Malin Baryard blond. Om Kia nödvändigtvis var lik någon, var det snarare Lisen Bratt-Fredricsson. Hampus brydde sig inte om vilket. Kia var snygg men gammal, säkert tjugotvå år.

"Det spelar ingen roll hur hon ser ut", sa han. "Det är attityden jag inte gillar. Vet du, en kväll när vi kom sent hem från en tävling och det ösregnade ute, sa hon åt mig att jag fick gå hem för det fanns inte plats i bilen."